

לנסוך כוחות איתנים

תפקידה של עקרת הבית הוא **ייעוד ושליחות**. היא עושה מעבר ליכולתה וכוחותיה, בידעה שבכך תלוי עתידה הרוחני ועתידם של צאצאיה והדורות הבאים אחריה.

אמא נוסכת כוחות פיזיים ורוחניים שאין להם תחליף, כמו שהעיד רבי חנינא, כששאלוהו מה סוד כוחו, שאפילו בהיות בן שמונים היה מסוגל לעמוד על רגלו האחת ולנעול או לחלוץ את נעלו השנייה, ואמר: **"חמין ושמן שסכתני אמי בילדותי - עמדו לי בזקנתי"**.

(הרב ישראל פולק / "עמוד היסוד", מרווה לצמא 34 תשע"ב, עמ' 4)

כדי לזכות בילדים עמלי התורה צריכים ההורים להיות בעלי **אהבת התורה**. אהבת התורה שלהם המורגשת בבית היא הנותנת לבן כוח ללמוד והיא הפותחת לו את שערי התורה והחכמה.

בהקשר לכך סיפרה הרבנית פריבלסקי: יום אחד נכנסה אישה עם בנה הקטן אל מעונו של מרן החזון איש, וביקשה ברכה שיהיה לבנה חשק ללמוד תורה.

השיב לה החזון איש (ביידיש, מתורגם לעברית): **"לא הוא צריך שיהיה לו חשק ללמוד, אלא לאמא צריך להיות חשק שהוא ללמוד!"**

(הרב אשר ברגמן / הגדה לבית יעקב, עמ' ק)

"צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת ליבו."

מגיע יום החתונה - היום שבו ניכרת הנחת בעליל, היום שבו עוזב הבן את הבית כדי לכוון לעצמו בית משלו, ואזי, ביום גדול זה, נקראים הכל לצאת ולראות בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו.

מי הוא זה אשר עיטר את החתן בעטרת התורה ויראת השמים? - "שעטרה לו אמו!" **האם היהודייה, היא אשר הביאה אותו ליום זה מעוטר בכל המעלות.**

(הרב משה קלצקין / ביני לבני, ח"ב, עמ' 340)

בשנות ילדותו, כאשר היה רבי בן ציון אבא שאול שב הביתה מבית תלמודו, באיזו שמחה התקבל! האם הייתה פורשת ידה לקראתו: **"בוא, יקירי, הנח לי להריח אותך. יש לך ריח של תורה!"**

"כך חקקה בנו אהבת תורה, אהבת לימודה ולומדיה", סח רבנו לימים. "כל אח שנכנס הביתה התקבל באותה קבלת פנים נלהבת, חמה, מייחלת: הנה באים לומדי התורה, אפופים בניחווחה! וכך מדי יום - מהיום שנכנסו לתלמוד תורה ועד שהיינו לאברכים!"

זהו דרבן אותנו לשקוד על התורה שבעתים, כדי שנהיה אפופים ביותר ריח תורה בבואנו הביתה, לאמא שתשמח בנו יותר, ותתפעל מאיתנו יותר!

(הרב ש"מ וולך / האור לציון, עמ' 59 - 60)

ונתתיו לד'

חנה, אם שמואל, אשר בכוח תפילתה קיבלה את בנה, מייעדת אותו עוד קודם לידתו לעבודת ד': **"ונתתיו לד' כל ימי חייו"**. בהביאה אותו כילד לבית ד' היא אומרת: "אל הנער הזה התפללתי." כלומר, **ממנו אני מצפה לקיום שאיפותי**. בכך מציבה חנה את שמואל מול התכלית הגדולה שהגתה ברוחה.

וחנה מלווה את גידולו של שמואל: "ומעיל קטון תעשה לו אימו והעלתה לו..." על ידי "מעיל קטון" שהכינה והביאה מפעם לפעם, העבירה חנה לשמואל את **שאיפתה וציפייתה לצמיחתו הרוחנית**.

במעיל זה מצוין שמואל אף אחר מותו, כמו שאמרו (ילקוט שמעוני שמואל קלט): "המעיל - בו גדל, בו נקבר, בו עלה" [לאחר מותו], כלומר: **בכוח מעיל זה, שהייתה אימו מכינה לו, עלה ונתגדל האיש**.

(הרב שלנר / אוהל יעקב ולא, סגולת האם בהנחלת התורה, עמ' 242)

אימו של הגאון מפשיטיאן הייתה קמה מבעוד לילה, בטרם השכים ללימודיו באשמורת הבוקר, לאפות עבורו עוגות טעימות המיועדות רק לו, משום עסקו בתורה. סיפר על כך הגאון, שפעם אחת, כאשר היה כבן שמונה, השכים ללימודיו ושאל את אימו היכן העוגה.

השיבה האם: "מה אעשה בני, ועודה בתנור - אבל תדע נאמנה שהגמרא משקיטה רעבון לא פחות מן העוגה הטעימה. קח בינתיים את הגמרא ושנה פרקך בחשק, ותראה במוחש כי צדקו דברי!"

וכך הוסיף הגאון מפשיטיאן וכתב:

"ואני, בשמעתי דבריה הנעימים שנאמרו בפנים צוהלות מאש בוערת של אהבת התורה לחבב אותה גם על לב אותו ינוקא זעיר, לא הסתפקתי כלל באמיתות דבריה, והאמנתי שבאמת כן הוא, שבעת שהאדם רעב ויושב ללמוד יישבר בזה רעבונו.

ולקחתי הגמרא וחזרתי על תלמודי בתשוקה גדולה, עד שבאמת נשכח ממני כל הרעבון, וגם העוגה. ובאמצע הלימוד, באה אימי הצדקת והביאה לי את העוגה שנאפתה בינתיים!"

(הרב אשר ברגמן / הגדה לבית יעקב, עמ' רמב)

הגאון רבי יעקב ניימן זצ"ל, ראש ישיבת "אור ישראל", היה מעיד בעצמו כי אהבת התורה של אימו הצדקת נטעה בו נטעים נאמנים של חשקת התורה:

גדלתי כילד יתום מאבא. אמא ע"ה ניהלה את הבית בעניות ובדלות, אך למרות עונייה ומרודה, לא נמנעה מלהאכיל על שולחנה בני ישיבה מקומיים שהיו אוכלים "טעג" אצל משפחות העיירה. **יום חג היה אותו יום בביתנו, כאשר הגיע תורה של אמא להסעיד את הבחורים את ה"טעג" שלהם**. בטוהר ליבה ובחום נפשה הרעיפה עליהם מעל ומעבר לאפשרויותיה הכלכליות, כשאהבתה לתורה ניכרת על פניה ועל מעשיה.

כך הושרשה בלב הילד אהבת תורה ולומדיה, אשר הוסיפה להתפתח בליבו כל הימים, כשאת פירותיה אכלו תלמידיו, אשר גדלו על ברכיו והתחממו מאהבת התורה היוקדת שפיעמה בקרבו.

(הרב אשר ברגמן / הגדה לבית יעקב, עמ' שעב)